CÂND SUNT DOI, PUTEREA CREȘTE

AUTORI:

prof. învăț. preșcolar: Juglan Mădălina

prof. : Manea Adriana

G.P.P. ”MUGURAȘII” - RM. SĂRAT

”Când sunt doi, puterea crește” este o expresie ce își are baza în jurul nostru. Nu putem trăi singuri, clar nu putem fi privați de familie, prieteni, colegi, etc., toți sunt cei care vin în jurul nostru și ne susțin, ne iubesc, ne sprijină atunci când sunt etape care ni se par anevoioase, dar și când totul este bine.

Așa este și în colectivitatea de la grădiniță. Lumea celor mici este o ,,machetă a lumii mari” și prichindeii au nevoie să fie ,,doi”, să nu se simtă singuri, respinși, frustrați. Nevoia de echipă devine mai acută în momentul în care unul dintre ei este cu nevoi speciale, iar nevoia nu este doar a lui, ci a tuturor celor din jurul lui. El are nevoie de alții în jurul lui, pentru că dependența de altceva este o ,,sincopă” specifică tuturor celor cu nevoi speciale, este nevoia de a primi ajutor, sprijin, de a fi model de imitație, de a comunica, de a se simți apărat, dar mai ales în mediul preșcolar/școlar, de a fi ajutat și ACCEPTAT. Este o luptă continuă de a schimba mentalități, opinii și acțiunile copiilor. Să nu uităm că ei vin din sânul familiei, acolo sunt adulți iar unul dintre ei nu-l va accepta pe X, fiindcă este un copil ,”altfel”. Acolo este problema de acceptare, care poate avea la bază o frustrare sau o multitudine de cauze, traume neconsumate sau poate neconștientizate, dar acest aspect nu îl vom expune acum.

Aici acceptarea va începe întâi cu adulții pentru că și ei vor fi parte din echipă. Copiii sunt cei care de cele mai multe ori se acceptă unul pe celălalt mult mai ușor, dacă nu vin și alte ”sugestii” din partea adulților.

Pe scurt, copilul cu CES este copilul în jurul căruia va exista întotdeauna o echipă fie ea compusă doar din familie și specialiști ce se ocupă de el, fie de ceea ce se consideră ideal familie-grupul din care face parte-cadre didactice–cadre medicale, psihoterapeuți, logopezi,etc.

Societatea este cea mai găunoasă parte din echipă, este cea care judecă după aparențe și care creează bullyng-ul. Când societatea este cu o gândire și principii sănătoase de viață, lucrurile funcționează și acțiunile au finalitate.

Vom argumenta concret cele afirmate, prezentând cazul ”Ionuț”, copil cu autism, 4 ani, cu familie ce provine din centrul de plasament, abandonați la naștere sau la vârstă fragedă. Deci bunicii lipsesc, cum lipsește și baza familială, frați, surori, unchi, mătuși, verișori, etc. Așadar Ionuț, are în jurul lui doar familia, adică pe mama și tatăl lui. Copilul manifestă nervozitate, agitație, neliniște, nu poate comunica ușor, iar atunci când o face este greoi și devine frustrat, agitat, lovește copiii, se ascunde, urlă, țipă fără motiv .După prima săptămână hotărâm să discutăm cu părinții lui. Unii dintre copii devin agitați, iar alții dintre ei refuză să mai vină la grădiniță., invocând motivul ”ne este frică de Ionuț”. Discuția cu cei doi ne limpezește imaginea de ansamblu și ne conturează schița pentru planul de acțiune. Cum bănuiam cei doi nu realizează situația copilului, ei nefiind la rândul lor informați, școliți, ajutați. Discuțiile cu ei salvează partea de bază, piatra de temelie - acceptarea- că Ionuț trebuie ajutat, iar primul pas ce trebuie făcut, este să cerem părerea avizată de la specialiști. Deci, pornim în aventura vieții lui Ionuț. Urmează a se stabili un program săptămânal la psiholog, psihoterapeut, logoped, astfel încât noi, educatoarele, să creionăm un program pentru el.

Se stabilește o ședință cu părinții la grupă, unde educatoarele prezintă cazul și cer ajutor tuturor părinților, propunând să înființeze chiar și o comunitate, mini asociație a lor, un grup, o echipă. Ce se întâmplă…? Surpriza este una emoțională, primii care vin cu idei de propuneri de echipă, sunt chiar acei părinți ai căror copii refuzau să mai vină la grădiniță. Oare să fi sensibilizat situația expusă sau chiar să fi înțeles întradevăr că acest copil trebuie ajutat, susținut, dar mai ales acceptat iar rolul lor este de partener direct în ”marea” echipă ce se clădește să îl ajute? Vom vedea aceasta pe parcurs, deoarece drumul este lung și nu-i ușor deloc.

Important este că primul pas a fost cimentat. Următoarele săptămâni vor fi hotărâtoare. Vom face următorii pași vom ajuta parinții să urmeze programele stabilite, să nu se simtă singuri, îi vom încuraja, sprijini și vom clădi în jurul lor un cerc al prieteniei-echipă.

Ionuț nu este singurul copil cu nevoie speciale din grădiniță, la o altă grupă clar mai există un alt copil cu aceleeași nevoi ca ale lui. Am horărât alături de doamnele educatoare de la acea grupă, să realizăm o echipă-parteneriat în care vom colabora, totul pentru ai ajuta pe cei doi, dar și de a crea climatul favorabil copiilor celorlalți, de a-i accepta, de a realiza că nu toți copiii sunt

la fel. Timpul trece, iar acțiunile din gradiniță, munca specialiștilor, sprijinul nostru, al tuturor, dau roade.

Ionuț devine vesel și cooperant, este receptiv la activitățile desfașurate, la noul din jurul lui, acceptă și este sociabil, ba mai mult, are nevoie permanentă de validare că el poate, că el se descurcă, că el este la fel ca ceilalți, doar că are nevoie mai mult de ajutor .

S-au făcut activitați diverse, jocuri variate, activități care i-au antrenat și provocat, acțiuni extrașcolare iar implicarea echipei a fost formidabilă. Deci ”când sunt doi, trei, dar mai ales echipă, puterea crește” și rezultatele sunt uimitoare. Ionuț este astăzi elev în clasa a-V-a, într-o școală normală, urmează cursuri de pictură, își dorește să ajungă un artist renumit. Mulțumim Ionuț pentru că ne-ai dat posibilitatea de a fi în jurul tău, pentru că am făcut parte din această poveste frumoasă.

Bibliografie:*”Curriculum pentru Educatie timpurie” –Ministerul educatie 2019

*” Metodica activităților instructiv-educative in gradinita de copii” ,

Editura Paralela 45, 2014, Florentina Mogonea.

*”Programa activităților instructiv-educative în grădinița de copii”, 2021.